Editorial

De nou les nostres Singladures represes, aquest any 1995 commemorant el 40è aniversari de la fundació del Museu pel Ple de l'Ajuntament de Vilassar de Mar. Commemorem també, aquest any, els 10 anys de la nostra publicació Singladures. Però no és només el nostre Museu qui celebra quelcom enguany: el Museu Enric Monjo, gestionat majoritàriament per la Diputació de Barcelona, amb la participació de l'Ajuntament de Vilassar de Mar, celebra els 100 anys del naixement de l'escultor que li dona nom, i que va propiciar, amb la donació de part de les seves obres, l'altre Museu de Vilassar de Mar.

La nostra és una població petita (petita pel que fa al nombre de residents, doncs la població transeunt és notable com també ho és, sorprenentment, la vida cultural i associativa així com el patrimoni que servim). Això no implica diferències entre els qui gestionem el patrimoni, tant des del punt de vista tècnic com des del polític, ja sigui la gran infraestructura d'abast nacional com el museu local que conserva, estudia i mostra aquell petit objecte familiar que el ciutadà hi diposita.

Per això cal planificar, donar comptes del que es realitza (com ja hem assenyalat altres vegades) i també, en favor de la racionalització del treball i d'una major economia de medis, coordinar esforços i línies d'actuació. A la comarca fa anys que es porten a terme temptatives, poc reexides fins ara, en favor de la contrastació i reflexió comuna del treball als diferents centres museístics i patrimonials. La posició del Museu de la Marina de Vilassar, emmarcada en els paràmetres donats per la legislació vigent (referent bàsic per a l'actuació social i fruit del procediment democràtic que legitima les accions que afecten la comunitat) és contrària a protagonismes o instrumentalitzacions de qualsevol tipus; el codi deontològic, el marc legal i institucional i l'interès de la comunitat i del patrimoni que gestionem són els factors que han de marcar les actuacions dels nostres museus. Per altra banda pensem que la coordinació ha de ser un imperatiu que jugui en favor dels usuaris del museu tant com del propi patrimoni que custodiem.

ICOM per una banda, i el Servei de Museu de la Generalitat de Catalunya ens donen les bases per al treball, però no hem de descartar solucions complementàries per al dia a dia, per al petit o greu problema quotidià. La coordinació pot representar un estalvi per a les poblacions: els museus que compten amb una infrastructura correcta poden donar un cop de mà a les poblacions que conserven col·leccions patrimonials, però amb mancances en els medis per a gestionar-les correctament; podem vehicular peces constituint dipòsits temporals de forma que s'eviti una acumulació indiscriminada d'objectes als magatzems (objectes que sovint no es poden estudiar, catalogar ni mostrar per manca de medis i que d'aquesta manera rebrien un tractament correcte, racionalitzant la política d'adquisicions del museu), podem compartir serveis (equips de documentació, exposicions temporals, restauració i conservació...), podem crear itineraris culturals que comprenguin diferents museus, intercanviar publicacions, bibliografia, crear grups de treball, planificar conjuntament amb les escoles... Per als professionals de museus i els responsables polítics, el patrimoni cultural i natural és un patrimoni social i la coordinació ha de ser una fita.

Aquest any de commemoracions, per a la població de Vilassar de Mar, és un bon any per endegar una reflexió sobre la necessitat de coordinar també les actuacions culturals locals, de forma que s'evitin duplicitats i es redueixin costos, amortitzant les infraestructures i el personal. Esperem que les celebracions i commemoracions que ja han començat redundin en benefeci del patrimoni cultural i de la comunitat.